



Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde» Rom. 11,6.

Evig den samme! Av C. O. Rosenius

Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid. Hebr. 13, 8

Slik utbryter apostelen i Hebrerbrevets siste kapittel. Det er en stor trøst i alle tidens omskiftelser og forandringer at Kristus lever og er den samme i dag som i går - ja, i all evighet! Da kan alt bli vel!

Hva kan vel nå ved et årsskifte være mer trøsterikt for en kristen - for hvem Kristus er alt i alle - hva skulle passe bedre som motto, eller feltrop, enn dette: *Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid!*

Du som kjenner Kristus, som har erfart at Herren er god, som har smakt og sett Hans herlighet og barmhjertighet, hvor trofast Han er og mektig til å hjelpe i alle ting - betenk nøye at slik er Han fremdeles. I dag som i går, i år som i fjor - ja, i all evighet. Han kan

ikke forandres. Han er «evighets Fader.» Gjennom alle omskiftelser og forandringer er Han den samme. Det er bare her nede, i våre tanker og følelser det skifter og veksler. Kristus er den samme, Han forandres aldri.

Minnes vi for eksempel at Han forlot oss alle våre synder av uforskyldt nåde, at vi som var ugudelige, ble gjort rettferdige ved Hans fortjeneste, så vet vi at Han gjør det samme alle dager.

Trøstet Han oss da vi var uverdige til all trøst, og heller fortjente å straffes og forkastes, så vil Han like uforskyldt trøste oss i dag.

Minnes vi at Han fridde oss fra nød, synd og fristelser, uten at vi selv hadde kraft til å komme løs, så vet vi at Han fremdeles kan og vil gjøre det samme, når Hans time er inne.



Salige er de øyne som ser
det dere ser! Luk. 10,2.



En juletime i Herrens forgårder

Av C. G. Winsnes

Les: Luk. 2, 25 – 32

Hva så og fant da Simeon i dette barn - hvilke tanker og følelser rørte seg hos ham, som han står der med barnet på sine armer? Vi stanser stille og ydmykt andektige bak den gamle og lytter til de ord som nå flyter som honning fra hans lepper. - De vil si oss hvem han nå har funnet, og hva det er som gjør timen til en salig juletime i Herrens forgårder: «Herre, mine øyne har sett din frelse!»

Hva konger og profeter hadde begjært å skue, det så han nå. Hva fedrene hadde lengtet etter, men ikke nådd frem til, hva seerne hadde skuet i Ånden og vitnet om, men ikke sett oppfylt, hva helligdommen og den rike betydningsfulle offertjeneste avbildet, men bare som skyggen av det kommende, det så nå gamle Simeon.

Herrens dag er opprunnet for ham, og torde vi legge den kristne sangers sang i hans munn, så hadde han visse- lig jublet ut:

**Opp, for dagen nå frembryter,
Som den hele verden fryder!
Opp, for nådens gylne år
Frem med lys og glede går,
Som de gamle før så såre
Ventede med lengsels tåre!
Halleluja, Halleluja!**

Han ser og holder jo i sine armer den kvinnens ætt som skal knuse slangens hode, det Abrahams avkom som alle jordens slekter skal velsignes i.

På sine armer vugger han den Davids sønn, som skal sitte på Davids, sin fars trone, Han som skal legge alle sine fiender til fotskammel under sine føtter - den Immanuel, som Gud er med oss i.

Dette barn, denne Sønn er jo gitt og født, for at Han skal sønderbryte byrdens åk, skulderens kjepp og driv- erens stav, som på Midians dag. Han ser nå syndere frelst, de dødsskyldige frifunnet, de fortapte reddet, de forvillede gjenfunnet, Gud Herren forlikt og frelsens dag opp- runnet for Hans folk - ja for hele jord- ens krets. Hans folk skal gis kunnskap om frelse ved at deres synder forlates ved vår Guds inderlige barmhjertighet, som lyset fra det høye har besøkt oss ved.

Hvilken juletime! Hører du ikke gjen- lyden av englesangen: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i men- nesker Guds velbehag!

Og denne frelse er beredt for alle folks åsyn. Hør og merk: For alle folks åsyn, for dette barn skal være et lys til å opplyse hedningene og til en herlighet



for sitt folk Israel. Dette gjør denne time i tempelgården til en juletime også for oss.

Israel skal visstnok si, at «Kristus er blitt en tjener for de omskårne for Guds sannferdighets skyld, for å stadfeste løftene til fedrene. Men hedningene skal prise Gud for Hans miskunn, som det står skrevet: Derfor vil jeg prise deg blant hedningene og lovsynge ditt navn! Og igjen sier Han: Gled dere, hedninger, sammen med Hans folk! Og igjen: Lov Herren, alle hedninger, og pris Ham, alle folk! Og igjen sier Jesaja: Israels rot-skudd skal komme, Han som skal stå frem og herske over hedningefolkene. Til Ham skal hedningene sette sitt håp.» (Rom. 15,8-12).

Takkende og jublende kan Israel bryte ut med Sakarias: «Lovet være Herren, Israels Gud, fordi Han så til sitt folk og forløste det! Han oppreiste for oss et frelsens horn i sin tjener Davids hus, slik Han fra gammel tid av har talt ved sine hellige profeters munn - en frelse fra våre fiender og fra alle deres hånd som hater oss, for å gjøre miskunn mot våre fedre og komme sin hellige pakt i hu, det løfte Han gav Abraham, vår far, med ed, om å fri oss fra våre fienders hånd og gi oss å tjene Ham uten frykt i hellighet og rettferd for Hans åsyn alle vårt livs dager.» (Luk. 1,68-75).

Men prisende Gud for Hans barmhjertighet skal også vi av hedensk byrd og stamme minnes, hva Herren har sagt allerede ved Jesaja: «Det er for lite at du er min tjener til å gjenreise Jakobs

stammer og føre den frelste rest av Israel tilbake. Så vil jeg da gjøre deg til et lys for hedningefolkene, for at min frelse må nå til jordens ende.» (Jes. 49,6). Og: «Jeg, Herren, har kalt deg i rettferd og tatt deg ved hånden. Jeg vil verne deg og gjøre deg til en pakt for folket, til et lys for hedningene, for at du skal åpne blinde øyne, føre de bundne ut av fangehullet og føre dem som sitter i mørke, ut av fengslet.» (Jes. 42,6-7).

Så har da lyset fra det høye besøkt oss i dette barn «for å lyse for dem som sitter i mørke og dødsskygge, for å styre våre føtter inn på fredens vei.» (Luk. 1,79).

Himlenes rike er kommet nær, nattverdbordet dekkes, og kongesønnens bryllup beredes. Snart skal tjenerne gå ut til de innbudte og si: Alt er ferdig, kom til min nattverd, kom til bryllup. Herlighetens jubelår for Israel er begynt - dets sol med legedom under vingene er oppstått - skyggeverkets tid er forbi, lovens tunge åk tas av dem, og en ny Ånd skal utgytes over dem, ikke en trelldoms ånd til frykt igjen, men en barnekårets Ånd.

Ja, i dette barn er paktens engel kommet til templet, og dette det siste tempels herlighet er blitt større enn Salomos. Nå er timen kommet, da turtelduens røst skal høres i klipperiftene, og deres føtters lyd som bærer det gode budskap til Sion, skal være deilig på fjellene. Til landets ytterste ende høres Hans røst som sier: «Trøst, trøst mitt folk! sier

deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder.» (Jes. 40,1-2).

I sannhet, dette barn er enn herlighet for Hans folk Israel. Men med barnet, som gir oss juletiden og julegleden i Herrens tempel, åpner det seg enda herligere og videre syner for vårt blikk. Den time er kommet da man ikke på Garisim og heller ikke i Jerusalem alene skal tilbe Faderen, men de som tilber, skal tilbe i Ånd og sannhet. Over Israels døde, hvite beinmark blåser livsånden, og de døde bein blir levende - vannkilder bryter frem i ørkenen, og

den skal blomstre som en rose, Libanons herlighet er gitt den, Karmels og Sarons prakt - de skal se Herrens herlighet, vår Guds prakt. (Jes. 35).

Og se det lange tog som kommer fra hedninglandene! Østens vise drar frem i spissen, Rahab og Babel følger og er blant dem som kjenner Herren. Se, Filisterland og Tyrus sammen med Etiopia: Denne er født der. Og om Sion skal det bli sagt: Hver og en er født der. Og Han, Den Høyeste, gjør det fast. (Slm. 87).

Juletiden er blitt århundrenes nådetid, og Herrens forgårder utvidet til jordens ender.

Stor glede!

Av M. Luther

Men hva består den store glede i? Det viser engelen oss videre, når han sier: «I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren - i Davids stad.» Dette ord Messias, Herren, synes vel skrekkelig. Men likevel er det et trøstefullt ord, fordi det har i følge med seg ordet *Frelser*, en hjelper som gir lykke og salighet.

De som er uten frykt og fristelse, trenger ikke denne Frelser. Men de arme syndere som ligger i frykt og redsel, de trenger Ham. Ingen kan heller hjelpe dem uten denne Frelser,

Messias Herren, som er født i Betlehem i dag.

Derfor skal vi la engelen ha rett og ikke gjøre ham til løgner. For han gir Kristus det rette navn som alene tilkommer Ham. Han er og kalles den eneste Frelser. Den som vil overvinne djevelen og hans giftige piler, han kan ikke gjøre det bedre enn å ta seg denne trøst og glede, som engelen her forkynner, til hjerte: «Det er født dere en Frelser!» Når denne trøstefulle prediken får plass i hjertet, da har en allerede seiret.

Hold deg til *Ordet!*

Av J. Riddervold



Les: Mt. 2, 1 – 12

De vise bryter igjennom alle hindringer. De ble satt på en stor prøve. De går først til Jerusalem - det var jo jødernes *konge* de spurte etter, og de tenker da at Han må være født i landets hovedstad. Og de tenker videre, at hvert barn må da vite beskjed om Ham. De venter å få høre lovsang og tilbedelse og se glede stråle av alles åsyn i den store by. Men i Jerusalem – der er dødt og stille.

De skriftlærde – ja de kjenner profetens ord, og de utlegger det også riktig. De viser rett vei - men deres hjerte føler ikke noe ved det det er kaldt og hardt.

Det var i sannhet en svær prøve for de vise. Skulle vi ha vist dem vei, da ville vi aldri ha rådet dem til å legge veien om Jerusalem. Men Herren handler annerledes. Han ser hva vi kan tåle, og Han sparer oss ikke for prøvelser. Det barn som holdes innestengt i stuen og ikke lærer å tåle vær og vind, blir en forkjælt og forkvaklet ting.

Gud vil gjøre oss sterke, og Han

prøver aldri over evne. Også de vise besto prøven og gikk styrket ut av den.

Det er en svær prøvelse å leve sammen med mennesker som ikke forstår sjelens trang. Vi vet jo, at er en glo alene, så slukner den lett - men legg glørne sammen, da gjennomglødes de alle.

Det er ikke lett å bevare troen, når du er satt sammen med dem som lever som om det ikke var noen dom eller evighet, eller som endatil spotter det hellige. Å hvor lett den ånd som møter deg rundt om, ubemerket drar inn i din sjel!

Takk derfor inderlig din Gud, hvis du på din livsvei kan vandre sammen med kristne som strider troens gode strid, og som forstår dine lengsler og spørsmål. Men må du ofte vandre ensom og uforstått – vær likevel ikke engstelig. Lær av de vise å holde fast ved Guds ord. La det være ledestjernen på din vei. Følger du dette ord, skal du ikke forvirres av egne dårlige og mørke og grublende tanker eller sløves av verdens likegyldighet og vantro.



Han alene er stor!

Av Fredr. Ahlfeld



It som er høyt, skal fornedres.

Han alene skal være stor og høy på denne dag.

- Hine bredte sine klær på veien

(under inntoget i Jerusalem). Herren holder ikke lenger synlig sitt inntog. Stille og usett vil Han gå inn i hjertene. Avkle du deg din egen rettferdighets gamle stasdrakt. Du kjenner dette falske dekke som vi så gjerne går i. For Gud og mennesker vil vi dekke til vår synd. Men vår egen rettferdighets drakt er nå bare utvendig hel – innvendig, inne, dypt inne, der er den sønderrevet og der sønderrives den alt mer og mer, jo eldre vi blir. Bare utvendig synes den varm - men innvendig, inne, dypt inne, der fryser vi, slik at våre bein kunne beve ved det.

Kast bort den gamle drakt. Si til din Herre: «Jeg er fattig og blind og naken.» Og Han vil heller dra inn i ditt hjerte hen over denne drakt, enn over de klær som det stakkars folk bredte ut for Ham på veien.

Det gamle skal forgå – på den dag skal alt bli nytt.

- Og når du har fornedret deg selv, når du har kastet fra deg din praktkledning, denne din egen rettferdighets usle drakt - ja da lærer du med folket som gikk i forveien og fulgte etter, å rope et hosianna, Davids sønn!

Dette hosianna betyr ikke annet enn: Hjelp! Hjelp, for jeg kan ikke hjelpe meg selv – frels meg, for jeg kan ikke frelse meg selv. Likesom hjorten skriker etter friskt vann, slik skriker min sjel etter deg.

- Min kristen, har du allerede riktig følt din fattigdom, da har du også allerede ropt til frelseren et hosianna - men har du ikke det, da gid stunden snart kom! For du må først bli fattig før du kan bli rik – du må først lære å rope hosianna før du kan syng halleluja.

Hør! Det står også et annet hosianna i vår tekst: Hosianna i det høyeste. Dette hosianna i det høyeste er englenes rop som ber Gud om hjelp for deg. Og når de ber for deg, da kan vel også du selv be for deg. Men etter hosianna følger en lovsang: «Velsignet være Han som kommer i Herrens navn!» – Bare den som trenger til hjelp kan feire en advent – bare den som føler sin hjelpeløshet kan syng sin frelser en lovsang. Så syng da med av hjertets grunn i dag: «Velsignet være Han som kommer i Herrens navn!»

Intet menneskenavn kan hjelpe meg – for ved alle menneskenavn kleber det synd og skyld. Ingen som kommer i sitt eget navn kan hjelpe meg. Han må komme i Guds navn. Mot Ham, mot

Ham alene har jeg syndet. Fra Ham, fra Ham alene kommer også nåden. Og du, Guds Sønn, har et navn som er over alle navn. Du kommer i Hans navn som kan sønderrive håndskriften (som er skrevet imot meg), og ta bort lovens ve.



Takk skje deg, for din kjærlighet, som drev deg til meg synder ned.
Så rust deg da, kristenhet:

Kast fra deg den maske som du skjuler din skyld bak, den drakt som du dekker din synd med. Bryt av ditt hovmodss stolte grener så ditt hjerte må bøye seg i ydmykhet. Påkall din frelser av hjertet – Han, den eneste som kan hjelpe deg, og pris med glede Jesus Kristus som er kommet deg til frelse. Er du rett ydmyk og fattig i sinn, da drager Han i ditt hjerte inn. Amen.

To veier

Av F. W. Besser

For hver den som opphøyer seg selv, skal fornedres, og den som fornedrer seg selv, skal opphøyes.

Når noen rett omvender seg til Gud,» sier Bogatzky, «så tror han av hjertet at han er den største synder, eller at ingen er så fordervet i sitt indre som han - for han kjenner sin fordervelse og føler hvordan synden er riktig mektig og overmåte syndig. Men i andres hjerter kan han ikke se, vil heller ikke forestille seg at de skulle være så fordervede som han føler seg selv å være.

Se da setter han seg gjerne på den siste benk, og av hjertet bekjenner han seg å være den mest arme og elendigste synder og tenker: Det er vel ikke noe menneske så vantro, så egenkjærlig og så fordervet som du er!»

- Sann ydmykhet gjør oss tilfredse med enhver plass som Gud anviser oss, og vi kan rolig unnvære ære hos verden - men på den dag, da den himmelske konge og vert vil komme for å se gjestene, skal vi høre av Hans munn de ord: Venn, sett deg høyere opp! - nemlig på min herlighets stol, like så visst som det ord: «Den som fornedrer seg selv, skal opphøyes,» er et grunnløfte i Guds rike. Herren har mer enn en gang uttalt det.

Den annen del av dette Bibelord: «Den som opphøyer seg selv, skal fornedres,» er en grunntrussel, som på mange slags måte gjentas i svært mange Bibelord. Summa, æren er likesom skyggen: Den som løper etter den, ham flyr den - men den som flyr den, løper den etter.



Den trofaste løftegiver!



Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud, dem som etter Hans råd er kalt. Rom. 8,28

Min sjel, vær stille! Du er i en nådig Guds hender. Dersom ditt livs selsomme omvekslinger var skjebnens eller tilfellelets verk, måtte du vel miste motet, men *alle ting*, og således også det som nå engster deg, skal på en forunderlig måte tjene deg til gode, så sant du elsker Gud.

Stol på din Gud! Han vil ikke bedra deg - du er i sikker forvaring hos Ham. Når det ser ut som om alt går deg imot, så hold deg ved troenfast til Hans løfte.

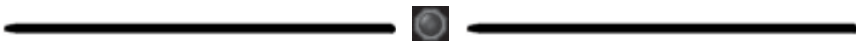
Hvor ofte sperres ikke vår vei til med torner, for å nøde oss til å kaste vår sorg på Ham! Hvor sjelden formår vi ikke å *se*, at alle ting virkelig tjener oss til gode!

Men det er salig å ikke se og dog tro. Om alt er mørkt og truende omkring meg, så vil jeg sette min lit til deg, velsignede frelser, og være forvisset om, at du som er gitt all makt i himmelen og på jorden, gjør allting såre vel.

Den samme hånd som engang ble naglet til korset, svinger nå tronens septer. Hvordan kan jeg, selv under de forunderligste førelser her nede, tvile på Hans visdom, trofasthet og kjærlighet, når jeg vet at alt er i Hans hender, som har gitt meg det sikreste pant Han kunne gi på sin inderligste kjærlighet og omsorg for min sjels vel, idet Han har gitt *seg selv* for meg.

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49



I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren - i Davids stad. Luk 2,11

Guds barn – ved Ham!

Av E. Fr. Eckhoff

Les: Joh. 1, 1 – 14

Ja vel har vi grunn til å glede og fryde oss, sammen med himmelens hærskarer, vi syndere på jord - for *hvem er vel det barn som fødtes i Betlehem, og hva gjør dette barn oss til?*

Hvem er Han? Hør vitnesbyrdet av de troverdigste menn som noensinne har levd, en av de tre som sto med Herren på forklarelsens berg og så Hans herlighet, en herlighet som den enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet (Joh. 1,14), den apostel som lå ved sin frelsers bryst ved den hellige nattverd og sto ved Jesu mor ved Hans kors og mottok Hans siste gave! Mon ikke han kjente sin Herre og mester og visste hvem Han var? Jo, sannelig, «og vi vet at Hans vitnesbyrd er sant» (Joh. 21,24).

Hva vitner da Johannes om den Herre Jesus? Hvem er Han?

«*Ordet*,» sier Johannes. Han ser i Ham det evige, personlige *Ord*, som *var hos Gud* og fra evighet av åpenbarte Hans vesen og uttalte for skapningen, hva som bodde i Gud, likesom det ord som blir til i menneskets indre, uttaler hva som bor i mennesket.

Og dette Ord var – å, grip deres harper, dere himmelens og jordens hærer! – dette Ord var Gud.

Hør dog, hør hva apostelen sier, du som kanskje er svak i troen, eller smittet av tidsåndens vantro! *Han er Gud, høylovet i evighet!*

Når det sies, at Ordet var *hos Gud*, da er Han ikke en og samme *person* som Faderen - men er Ordet *Gud*, da er Han *av samme guddommelige natur og vesen*, ett med Faderen! Det sier Han jo også selv: Jeg og Faderen er ett! (Joh. 10,30).

Og dette personlige Ord har talt, og skapningen, all skapningen ble til. *Alle ting er blitt til ved det*, er frembrakt ved Skaperens *Bli!* slik at ikke én eneste nokså liten ting er blitt *uten det*, som av seg selv.

Hør dette, du dåre som forneker din Skaper og sier i ditt hjerte: «Det er ingen Gud.» (Slm. 14,1).

Hva er Han altså etter Johannes' vitnesbyrd? *Vår Gud og vår Skaper!*

Da er det ikke underlig at Johannes tilføyer: *I Ham* (dette Ord) *var liv* - for her har vi jo den kilde som alt liv, legemlig, åndelig og evig er vellet ut ifra, som fra et evig sprudlende vell. I Ham er det vi lever og rører oss og er til. (Ap.gj. 17,28).

Livet er i Guds Sønn, sier apostelen på et annet sted og mener da det åndelige liv, når vår frelser bor ved troen i vårt hjerte. Men også vårt legemlige

liv stammer fra Ham og holdes oppe av Ham. Likevel, det hjelper oss ikke, dersom Han ikke får vårt hjerte. For også ondskapens åndehær har sin levskraft fra Ham og er likevel hjemfallen til den evige død.

Å. la oss ikke glemme det forferdelige ord om Judas, det fortapelsens barn: «Det hadde vært godt for det menneske om han aldri var født!» (Mrk. 14,21). Det hadde vært godt for ham, om han aldri hadde fått liv og ånde.

Men er Han Livet, da er Han også *Lys* - for liv og lys henger sammen på det inderligste. Derfor sier Johannes: «*Og livet var menneskenes lys.*»

Døden er mørk, men livet lyser. Hans lysglans lyser fra sol og måne og alle lysende stjerner – ja, fra hvert et levende dyr på marken, fra hvert et blad på trærne i skogen og fra hver en fager blomst i mark og på eng. Men enn fagrere stråler dette lys i menneskeånden og fra menneskeøyet, når det opplyses av tankens liv.

Å, min frelser! – la meg se din herlighet også i naturens liv og lys!

Men aller helligst blir du likevel for mitt hjerte, når jeg tenker på at du ville stige ned på denne mørke jord for å tenne åndelig liv og åndelig lys i arme menneskehjarter, som var formørket ved synden.



Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Det evige Ord måtte skjule sin guddommelige stråleglans i syndig kjøds skikkelse, for at den falne slekt skulle tåle å se dets herlighet. Hvilken nedstigende kjærlighet! Han ble som en av oss, vår bror! En slik bror har vi i den dype følelse av vår ringhet og uverdighet lov til å være stolte av!

Og Han bar våre synder på sitt hellige legeme opp på korsets offeralter, for at Han ved en kjærlighet sterkere enn døden, kunne dra alle til seg.

Ja, skulle man ikke ventet, at de var kommet alle syndere på jord, for å finne frelse hos Ham fra døden og et evig liv?

Nei? – slik gikk det ikke. Den formørkede verden kjente ikke sin Skaper og Frelser.

Han kom til sine egne - sitt eiendomsfolk - som var forberedt gjennom århundrer ved profeter, ved guddommelig styrelse og oppdragelse, men Hans egne, tilføyer Johannes i den dypeste smerte, *Hans egne tok ikke imot Ham.*

Og likevel – lovet være Gud! – det fantes unntagelser. Tenk på de fromme hyrder på Betlehems marker, på Simeon og Anna, på disippelskaren, på de kvinner som fulgte Ham og tjente Ham med sitt gods, og dem som omvendte seg på pinsefesten. – Og deretter kom hedningenes mengde!

Og hør nå, hva Han gjorde dem til? «Alle dem som tok imot Ham,» slik vitner Johannes – «dem gav Han rett til å bli Guds barn.»

Guds barn! – tenk *Guds barn!*

«Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn,» sier Johannes. (1 Joh. 3,1).

Vet du nå, hvorfor det lød på Betlehems marker fra hærskares mangfoldighet:

**Ære være Gud i det høyeste,
og fred på jorden,
i mennesker Guds velbehag!**

Over jorderike skulle fødes barn som dugg ut av morgenrøden, menneskebarn, ekte menneskebarn, i hvem Guds bilde atter skulle stråle. - Men de skulle ikke bare være menneskebarn, nei, *Guds barn*, ikke født på naturlig måte alene av blod ifølge menneskevilje og lyst, men av *Gud*.

Englene skulle få brødre og søstre som de kunne leke med i Paradis! De som hadde jublet, da jordens grunnvoll ble lagt (Job 38,7), skulle nå få se Hans herlighet, som de hadde elsket og frydet seg i, stråle tilbake fra tusener og atter tusener og millioner salige menneskeøyne!

Hvilken jubel gjennom alle himler i englenes kor, de som gleder seg over én synder på denne jord, som omvender seg!

Men hvordan ble det mulig, at den mørke og døde menneskehet kunne våkne til et slikt lys og liv?

Det ble sendt en vekker i forveien. Det var *døperen Johannes*. *Han var ikke lyset, men kom for å vitne om lyset.*

Mektig lød denne dype røst gjennom Judeas ørken: *Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær!*

Da gikk Jerusalem ut til ham og hele Judea og alt landet omkring Jordan. Og de ble døpt av ham i Jordan, idet de bekjente sine synder.

Og ennå lyder denne røst som den har lydd gjennom århundrer, og bringer menneskehjarter til å beve for Ham som har kasteskovlen i sin hånd og skal gjennomrense sin låve og sanke sin hvete i laden, men brenne agnene opp med uslukkelig ild. For ennå er vekkelse nødvendig, virket ved en kraftig preken av Guds hellige lov, for at de knuste menneskehjarter kan søke legedom i Jesu sår.

Og når disse menneskehjarter kommer sørgende over sitt dype fall, *gir Han dem rett til å bli Guds barn.*

Akk, det var stort om vi fikk lov til å være Hans livegne slaver, vedhuggere og vannbærere ved helligdommen - men nei, barn skal vi være, den uendelige store Faders barn. Og ettersom vi er barn, har Han sendt sin Sønns Ånd inn i våre hjarter, som roper: Abba, Far!

Å, tusenfold glede, lov og pris i evighet!

Han har sett til sitt folk og...

Av N. Norman

Les: Luk. 1, 68 – 75

Det er glede og jubel i Kristi menighet i den hellige juletid. Hvor julebudskapet: *I dag er det født dere en frelser!* ikke bare blir hørt, men mottatt slik av hjertet, at det selv er blitt det krybberom som den frelser som nå er oss født, vinner skikkelse i. Der kjennes glede, og fra ditt hjerte vil lov og takk stige opp til nådens trone for den rike barmhjertighet som er gjort imot oss.

Den passer da også godt denne tekst, Sakarias' lovsang, nettopp nå, når Herrens menighet har stått samlet omkring krybben i Betlehem, lyttende til englebudskapet. Klart og herlig holder denne lovsang frem, hvilken årsak til glede og fryd det her er. Og denne lovsang låner det jublende hjerte ord til å tolke sin glede og til å bringe Herren sin takk og pris med. Så maner den oss også til å gi Herren vår takk i et hellig liv som den rette frukt av å ha feiret en sann julefest.

*

Den Sønn, som gjennom engelen var lovt Sakarias fra Gud, er født ham. I dag skal barnet ved omskjærelsen tas opp i den nådepakt som Gud har opprettet med sitt folk. Ved denne anledning skal

også barnet gis navn, og da Sakarias bekjenner sin tro ved å skrive på tavlen: Johannes er hans navn, da løftes han fra den straff som hans vantro hadde nedkalt over ham - hans munn og hans tunge ble opplatt, han talte og priste Gud idet han ble fylt med Den Hellige Ånd.

Det er den første del av denne Sakarias' lovsang, som denne vår tekst inneholder, og det første blick på den lar oss se hvordan faren ikke dveler så mye ved *sitt* barn, men først og fremst synger en lovsang over *Ham* som om ikke lenge skulle fødes i Betlehem, og som i denne stund står for Sakarias' profetiske blick som den som allerede er kommet.

Han bryter ut: «*Lovet være Herren, Israels Gud, fordi Han så til sitt folk og forløste det! Han oppreiste for oss et frelsens horn i sin tjener Davids hus!*»

Venn, hvilket under har ikke da skjedd! Vår slekt - så også du og jeg - lå bundet i syndens tunge og grumme fengsel, og vi er helt avmektige til å kunne løse oss derfra. Sakarias - den gamle pakts mann - som får det vitnesbyrd at han var en rettferdig mann for Gud, og vandret ustraffelig i alle Herrens bud og anord-



ninger, han har så fått dypt erfare, at den lov som han dog med alt alvor hadde søkt å gjøre fyllest, ikke kunne skjenge ham noen redning. Nei, hans munn var ved den bare blitt tilstoppet, og han sto skyldig for Guds dom.

Venn, slik er det jo også med deg og meg. Bundet er vi og kan ikke løse oss selv. Nei, egen kraft er intet verd - bare ny synd hver dag, og skyldige er vi for Guds dom.

Har du også kjent det? Er din munn blitt tilstoppet? Står du i deg selv så fattig og arm? Men merk da hva som her er skjedd, hva Gud igjen har gjen tatt for deg i disse dager. Her er jo redning, her er jo frelse for oss arme. Gud har besøkt og forløst sitt folk. Gud er ikke kommet etter vår fortjeneste med de tunge vredesdommer, men full av nåde og miskunnhet har Han besøkt oss, og forløsning har Han opprettet. Ja, fengslet er opplatt, de fangne er satt i frihet.

**Gud er nå ikke lenger vred,
Det kan vi derav vite,
At Han har sendt sin Sønn her ned
For verdens synd å lide.**

Tro dette - det er deg, nettopp *deg*, det angår. Tro det, og ditt hjerte blir fullt av glede og fryd, og du jubler med den gamle Sakarias: Gud har besøkt og forløst sitt folk. Ja, for hva er skjedd? Jo, Han har oppreist oss et frelsens horn i Davids, sin tjeners hus.

Å, senk din sjel ned i betraktningen av dette ord som er talt av Guds Ånd, gjennom Sakarias' munn.

I Det Gamle Testamentes bildespråk er hornet et uttrykk for styrke og kraft. Så vitnes det her om hvordan den frelse Gud har oppreist for oss, er svært mektig og sterk, slik at det virkelig er slik, at ved den blir fengslets dører opplatte og de fangne satt i frihet.



**Tenk allerede nå på Skjærgårdstevnet på
Fjordglimt i Bamble uke 29-2012
Sett av tid! Info v/Red.**

**Oversikt over deltakere og program
kommer senere.**



Skynd deg!

Av A. Grimelund

Les: Luk. 2, 15 – 20

Ja, det var visselig forunderlige ting disse hyrder hørte og så, og det finnes vel mennesker som blåser av slikt - men disse mennesker, hyrdene, må ha hatt et ganske annerledes åpent sinn for himmelens tegn og tale, så de villig lånte øre til Guds evangelium. Sannelig, her er noe å lære også for oss. Vil vi gå med hyrdene og finne det de fant, må vi også gå med det samme åpne sinn.

Det er «en frelser» de har hørt om, det er en frelser de søker i Betlehem. Har også du, kjære venn! – en slik trang? Finner du ingen trang hos deg selv til en frelser - ja da har du visst ikke det sinn, at du kan gå med hyrdene og ha den glede av det som de hadde. Og da vet jeg ikke noe annet råd for deg - om du da gjerne vil bli kjent med den sanne, evigvarende juleglede, enn at du må falle på kne og be Herren selv gi deg det rette sinn til å høre Guds evangelium, slik at det kan lysne for deg som for hyrdene, og du må høre som dem.

Uten Guds Ånd kommer du vel aldri dit hen - men Han venter også allerede på deg - for å være hos deg og bli for deg Ordets Ånd og Guds evangeliums talsmann.

Du må komme til å se og kjenne din trang som synder til en frelser, ellers blir det visst aldri til alvor med å åpne ditt hjerte for dette evangelium: «I dag er det født dere en frelser!»

Men da blir også nettopp dette evangelium riktig søtt for ditt hjerte.

Men har du fått et slikt inntrykk av budskapet om Kristus og i særdeleshet av julens evangelium, så følg nå også - og det uten å nøle - dets drag på ditt hjerte. Kom i hu, at det er *Guds frels-erkjærlighet*, som taler gjennom det og så å si roper: «Se her er jeg, arme synder, se her er jeg!» (Jes. 65,1).

Og hva er det som gjør dette rop så søtt, uten erkjennelsen av hvor helt det jo svarer til det som samvittigheten sier enhver, at han trenger til, når den får lov til å tale fritt?

Men skal evangeliets banking på samvittigheten ikke tape seg igjen og bli uten virkning, må det høres på og adlydes med sin dragelse, mens det varmer hjertet som best, mens det toner i hjertet: «Min sol, min lyst, min glede, min Jesus, sjelevenn, hvor lenges jeg å trede og komme til deg hen!»

For også om dette gjelder det som profeten ved en annen anledning oppfordrer til: «Søk Herren mens Han er å finne, kall på Ham den stund Han er nær!» (Jes 55, 6).

Gi akt på hyrdene - om dem heter det, at de «skyndte» seg for å se det som var talt til dem. Skyndte seg gjorde de. De ga seg ikke tid til kaldsindige betraktninger og betenkninger. Slike betenkeligheter svekker altfor lett viljen til å komme, og det er dette djevelen gang på gang søker å utslette Ordets virkning med, slik at han kan ta såkornet bort, når han merker at det kanskje kunne spire.

Kjære, gi da ikke ditt hjerte tid til å bli kaldt, men gjør som hyrdene: «Skynd deg!»

Hvor hen da? Dit hen, hvor du «finner Maria og Josef og barnet liggende i krybben.» Dette gjorde jo hyrdene, og så har du i dem godt følge.

Men hvor finner du da den hellige familie nå? Det gjør du, den kan du hver dag, også på denne annen juledag, finne i det som «Herren har talt,» og det er i det samme evangelium som har

talt til ditt hjerte om Guds Sønnns åpenbaring i kjød til din frelse. - For det er det store og herlige ved dette evangelium, at det ikke er et foranderlig menneskeord, men den evige Gud, som taler og åpenbarer seg i det - det er Hans ord som aldri omskiftes, som er i går og i dag den samme, ja til evig tid, og som selv «la ned i oss ordet om forlikelsen.» (2 Kor. 5, 19).

Også i dag har du jo hørt det i Hans hus, vel ikke sunget av himmelske hærskarere, men likevel sunget av en forsamling av Kristi folk på jorden, blant hvilket Han har opprettet sitt forlikelsens embete med Ord og sakrament. Og hvor klart har Han ikke åpenbart seg i dette sitt Ord, hvor kjennelig fylte Han ikke huset med «slepet av sin kåpe» (Jes. 6,1), mens Ordet ble forkynt, og sangen jublet ut Hans navn, hvor mektig og likevel mildt lød ikke Hans stemme!

Ved tro på evangeliet!

Av G. Amundsen

Les: Luk. 2, 33 – 40



Stort og herlig er budskapet som har lydt for oss i disse dager, stort og herlig for hver sjel som lengter etter frelse fra sine synder og etter fred med Gud. «I dag er det født dere en frelser» - ja en frelser fra synd

og død, en frelser som vil ta på seg all vår syndeskyld og bære all vår straff, som vil gjøre alle syndens fanger til Guds frigjorte barn, gjøre fortapte syndere salige og åpne det lukkede paradiset for hver og en som ønsker å komme tilbake.

Se dette er jo budskapet, at Ordet som var Gud fra evighet, ble kjød og bodde iblant oss full av nåde og sannhet - at Gud har elsket verden så, at Han har gitt den sin enbårne Sønn for å føre den fortapte menneskeslekt tilbake til samfunnet med sin Gud.

Skulle ikke dette budskap formå å smelte hvert synderhjerter, så det måtte synke hen i salig forundring over «alle de ting som er sagt om Ham» og med hjertelig glede stemme i med den himmelske lovsang: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag!»

Jo det burde så og ville også være det, hvis menneskene forsto litt av denne overvettes nåde. Men slik er det dessverre ikke. De fleste mennesker hører budskapet som om det ikke vedkom dem. De vedblir enten å vandre sikre frem på syndens og verdens veier, eller de vil hjelpe seg selv ut av sin elendighet.

Av den gamle Simeons munn hører vi i dag, at frelseren ikke blir alle til oppreisning, men mange endatil til fall. Og slik går det.

Der hvor evangeliet forkynnes, finner det - Gud skje lov! - alltid noen hjerter som trette av syndens og lovens trelldom griper det som frelsens budskap og suger inn dets legende kraft for deres syke hjerter, med begjærighet. For disse blir Kristus til oppreisning. I Ham finner

de det de søker: Syndsforlatelse, fred med Gud og ved det lyst og kraft til å hengi seg selv i Hans tjeneste og har nå salig glede i den nåde de har mottatt og håp om herlighet hos Gud.

Men det finnes også alltid slike som er så mette i seg selv, så selvhjulpne i sin egen rettferdighet eller så opptatt av verden og dens sorger eller gleder, at evangeliet om frelsen i Kristus ikke finner noe rom hos dem. For dem blir Kristus i det minste likegyldig, og dersom sannheten trenger dem nærmere inn på hjertet, må den, så fremt de ikke vil bøye seg for den, bli dem til anstøt. Se for alle slike blir Kristus til fall.

Hvor skrekkelig vokser ikke den vantro verdens syndeskyld ved å forakte og støte fra seg slik nåde!

«Har noen brutt Mose lov, da dør han uten barmhjertighet på to eller tre vitners ord. Hvor meget verre straff tror dere da den skal aktes verd, som har trådt Guds Sønn under føtter og foraktet paktens blod, det som han ble helliget ved, og har spottet nådens Ånd?» (Hebr. 10,28-29).

Ja, på Kristus deler menneskeheten seg, idet noen mottar, andre forkaster Ham. Og på det forhold som enhver har stilt seg til Ham og Hans nådetilbud i, beror hans evige skjebne. «Det ord jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag.» (Joh. 12,48).

Til hvilken av disse klasser hører nå du, kjære menneske? Hva har det glade budskap virket på deg? Skal det bli deg til fall eller til oppreisning? Tenk på, at på dette beror det, om du skal frelses eller gå fortapt for evig!

Du er kanskje en av disse vise, for hvilke Kristi evangelium er en dårskap, eller av de rettferdige, som ikke har behov av omvendelse, og for hvem det derfor er et anstøt - eller av de rike som har så nok i seg selv eller i denne verdens goder, at du ikke føler noen hunger etter noe mer – se, da har budskapet lydt forgjeves for deg. Du har ved din forakt for evangeliet støtt fra deg den hånd som var rakt ut til din frelse, og ved din hårdhet samler du deg selv vrede på vredens og Guds rettferdige doms åpenbarings dag.

Så våkn da opp, mens det ennå er tid, og stå opp fra de døde, så Kristus kan lyse for deg!

Men for deg, du bedrøvede sjel, som lengter etter fred, for deg som ser og føler deg fortapt under lovens strenge dom - som ser, at du ikke kan hjelpe deg selv - ja kanskje er aller mest bedrøvet over den største av alle synder, at du hittil har foraktet den Herre Jesus og nåden i Ham, du som din synd er blitt en byrde for, en byrde som du ikke makter å bære lenger, for deg vil nettopp julens budskap bli et riktig fredens evangelium. For deg vil Jesus bli til oppreisning. Du vil finne i Ham alt det ditt hjerte begjærer, og Ordet fra Ham og

om Ham vil bli din største skatt i liv og død. Du vil med salig forundring daglig høre alle de ting som blir sagt om Ham - du vil i dette Ord daglig drikke av de levende strømmer og alltid på ny finne legedom, fred og nye livskrefter for din sjel. Du er oppreist av ditt dype fall i Ham, blitt gjenfødt til liv i Gud, og derfor er det nå en trang for deg å ære Ham i ord og gjerning og lik hin gamle profetinne «tjene Ham med faste og bønn natt og dag.»

Da blir du selv en levende vannkilde som forstår å trøste andre bedrøvede sjeler med den trøst som du selv er trøstet av Gud med, og du vil da ikke kunne unnlate å tale og vitne om Ham for «dem som venter på forløsning.»

Vel vil du ennå få smake mang en sorg - ja «egen sjel skal et sverd gjennombore,» når du må se Hans hellige navn vanæret i verden, og syndens og vantroens krefter røre seg kraftig i og utenfor deg. Men dette vil drive deg enda inderligere til Herren, og Han vil gjøre deg «sterk i ånden» til å bære det som legges på deg og «full av visdom» til å innrette ditt liv til Hans ære, og «Guds nåde vil være over deg» til alle tider. Og når du så har fullført alle ting etter Herrens lov,» og din prøvetid er omme, da får du fare hjem og se din frelser i evighet, og da ikke bare leve, men endatil regjere med Ham i Hans rike.

Å, først da skal du rett forundre deg og takke Ham i evighet.

Så vær oss nådig, kjære Herre Jesus!
La ikke ditt evangelium, som er gitt oss
til liv, bli noen av oss til død og dom.
Gjør oss ved din Ånd fattige i ånden,

hungrende og tørstende etter rettferdighet, og mett oss så med nådens rike gaver her og med evig herlighet hisset. Amen.

Vår konge og *hjelper*

Av Ole B. Asperheim

Som vi i det kommende år trenger hjelpen som nådens konge byder oss, for vårt åndelige livs skyld, så trenger vi den også for å bære det timelige livs byrder.

Livets møye og besvær vil også i det kommende år ofte hvile tungt på våre svake skuldre, sorg og motgang, armod og sykdom hjemsøke oss, havets storm og ville brusing forferde oss og åpne dødens avgrunn for oss. - I alt dette trenger vi Jesus, men har vi Ham med oss, så tør vi også være glade og vel til mote.

Det var jo denne konge som i sine fornedrelses dager mett de hungrige, som kjærlig antok seg de syke, som i stormens angstfulle stund truet været så det ble helt blikk stille - Han er ennå den samme, den samme i kraft, den samme i kjærlighet og forbarmelse, den samme i dag og i går, i all evighet.

Se, din konge kommer til deg! Hører du tilropet, Sions datter. Han kommer med nåde og sannhet, med lys og varme, med trøst og fred og kraft.

Har du ingen hilsen rede til Ham? -

Når en elsket konge kommer til sitt folk, mottas han da med stumme lepper og bøyde hoder som i sorg? Nei, venner! - enhver som kan, legger sitt arbeid til side og ifører seg festdrakt, og jublende drar skarene sin konge i møte.

Se dog, hvordan Jesus, vår konge, ble hilset av skaren som fulgte Ham på Hans inntog i Jerusalem - uventet var dette kongelige festtog for alle - men i hjertene kom Åndens liv og varme - så fant de alltid midler til å gi sin glede til kjenne og hilse sin konge.

Når palmene langs veien manglet greiner, var ikke deres egne klær for gode til å dekke den vei, hvor kongen skred frem. Og aldri er noen konge blitt hilset med en slik hjertets ild, slik Åndens henrykkelse som Jesus, da Han dro frem, omgitt av den store skares fulltonende Hosianna!

Og vi, venner, har vi ingen palmegreiner å gå en konge i møte med, når Han nå kommer til oss i det nye nådens år?

Palmen trives godt ved den rislende kilde i ørkenen. Er ditt hjerte blitt vannet av frelsens kilde, da må det også, tross all skrøpelighet, være som en palme med mange greiner, tro, håp, kjærlighet, glede, fred. - La dette være de palmegreiner som vi i Ånden møter vår konge med på denne dag.

Og er vårt hjerte ufruktbart som ørk-

enens sand, da la oss legge hele vårt liv, som vi til nå har levd, med alle dets synder og forvillelser, med all hjertets mørke og hardhet i anger ned for vår konges føtter. Saktmodig som Han er, skal Han se til oss, kjærlig rekke oss hånden for å reise oss opp av støvet og rope til oss sitt: *Sønn, vær frimodig, dine synder er deg forlatt!* Amen.



**En Frelser er oss født i dag,
i mennesker Guds velbehag,
Gud være pris og ære!
Nå er Han født i Davids stad;
den Sønn som englene tilbad,
velsignet evig være!
Min sjel,
kjenn vel
denne nåde
fri fra våde,
mett ditt øye
nå med lyset fra det høye!**



Hjertelig takk!

til alle dere som har støttet bladet med gaver

og på annen måte i året som har gått.

Med ønske om en velsignet julehøytid og et rikt nytt år
for **alle** bladets lesere!

Utgiver.

Lyset fra evangeliet Av Einar Kristoffersen



27. Og Herren sa til Moses: **Skriv nå du opp alle disse ord! For etter disse ord har jeg gjort en pakt med deg og med Israel.** 28. Og han var der hos Herren i førti dager og førti netter uten å ete brød og uten å drikke vann. Og Han skrev på tavlene paktens ord, de ti ord. 29. Så gikk Moses ned fra Sinai berg, og da han gikk ned fra fjellet, hadde han vitnesbyrdets to tavler i hånden. Men Moses visste ikke at hans ansiktshud skinte fordi Han hadde talt med ham. 30. Og Aron og alle Israels barn så at huden på Moses' ansikt skinte, og de fryktet for å komme nær til ham. 31. Men Moses kalte på dem, og da vendte Aron og alle menighetens høvdinger tilbake til ham. Og Moses talte til dem. 32. Deretter kom alle Israels barn borttil. Og han la frem for dem alle de bud som Herren hadde gitt ham på Sinai berg. 33. Og da Moses var ferdig med å tale til dem, la han et dekke over ansiktet. 34. Men når Moses gikk inn for Herrens åsyn for å tale med Ham, tok han dekket bort, til han gikk ut igjen. Og når han kom ut, talte han til Israels barn om det som var blitt sagt ham. 35. Da så Israels barn at huden på Moses' ansikt skinte. Og Moses la igjen dekket over ansiktet, til han gikk inn igjen for å tale med Ham. 2 Mos. 34, 27 - 35

Først av alt skal vi merke oss at budene, de er skrevet med Guds egen finger, og det vil dermed si at de er uforanderlige og urokkelige. - De står fast gjennom skiftende tider her på jord, og det hjelper ikke hvor «moderne» vi er blitt - det setter ikke disse til sides.

De står der altså like faste i denne stund, som den gang da Han skrev dem ned på tavlene - like uforanderlige og urokkelige for jøder som for nordmenn.

Når du ser folkelivet på den bakgrunn, ser du også alvoret. Det står om kong Josia i Skriften - lovboken hadde ligget og støvet ned i mange år - så kom statskriveren Safan til kongen og leste for ham av lovboken, og da står det: «Da kongen hørte lovbokens ord, sønderrev han sine klær.» (2 Kong. 22,11).

Det var jo hos jødene et tegn på sorg og forferdelse - nå når han hørte *Ordet*, da først så han sin egen og folkets sanne tilstand. Kommer Ordet bort, ser

vi ikke lenger hvor vi går, eller hvordan det i virkeligheten er fatt med oss.

Og hvordan er det nå i virkeligheten fatt med oss, et folk som ser det som en større lykke i livet å få enda en underholdningskanal på TV'n - for å sette det noe på spissen. Tenk at vårt folk en dag skal inn og dømmes etter Guds hellighetskrav. Hvordan skal det gå? - Kan det være noen tvil om det?

Og da må du stille det spørsmålet: Hvordan vil det gå med meg? For dette er noe uforanderlig og aldeles urokkelig vi står overfor. Der er ingen «godslighet» - der lyder det ikke noe: «- du er da ikke så verst en kar, tross alt, vi får vel jenke det til i ditt tilfelle.» Nei, Guds ord står fast. Det blir til forferdelse for noen, som det ble det for kong Josia, men til takk og pris for andre, som for apostelen i Hebreerbrevet: «Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid.» (Hebr. 13,8).

Du skjønner, *alt* Guds ord står fast. Var ikke det tilfelle, hvem kunne da få eie frelsesvisshet? I den katolske kirke eller lære, er det ikke noe som heter frelsesvisshet, du kan ikke vite for visst, og dermed blir ikke folket satt i frihet, men det blir bundet av kirken og presteskapet. Slikt kan skje gjennom organisasjoner og enkelte forkynnere også, slik at du eier frelsesvisshet, eller håp om frelse, nærmest gjennom dem - i den grad du er godkjent og din kristendom anerkjent av dem - mens sann frelsesvisshet er grunnet på åpenbaring

i Ordet. «*Ditt ord* sier så, At jeg nåde skal få, At min synd ihukommes ei mer!»

Du forstår, at evangeliets ord står ikke noe mindre fast enn lovens ord. Men ikke noe mer heller! - *Alt* Guds ord står fast! Men - og følg med nå - lovens ord er Guds urokkelige krav til deg som menneske, mens evangeliets ord er et ord om den fullkomment oppfylte lov - ja, *er* den oppfylte lov.

Kan motsetningen bli større enn det? Det sier seg jo selv, at du ikke kan leve i disse to åndelige tilstander på samme tid! Dersom du lever og arbeider med å oppfylle bud, som Jesus allerede har oppfylt for deg, da underkjenner du jo Hans verk. - Eller la oss si det slik: Du *tror ikke* på Ham! For å tro på Jesus, det er jo å tro på hva Han har gjort for deg, og at denne Hans gjerning er tatt imot av Faderen som fullt ut dekkende.

Har det begynt å gå opp for ditt hjerte, at Faderen vitner nettopp om *Jesu* gjerning! Jesus sier selv om det: «Det er en annen som vitner om meg, og jeg vet at det vitnesbyrd Han vitner om meg, er sant.» (Joh. 5,32).

Her ligger grunnen for den sanne frelsesvisshet.

Moses var utvalgt til en helt bestemt gjerning i jødefolket - han skulle gi dem loven - og hør hvordan innvielsen skjer: «Og han var der hos Herren i førti dager og førti netter uten å ete brød og uten å drikke vann.» (v.28a).

Vi leser jo det samme om Jesus, da Han var døpt i Jordan, hvordan Han av Ånden ble drevet ut i ørkenen, til faste i førti dager og førti netter. - Da begynner Hans gjerning med at Han drev djevelen, vår anklager og frister, på flukt.

Dette ville jo Jesus at vi skulle vite - det er viktig for oss - det er jo Han som har fortalt om dette, for det var ingen andre vitner til stede. Så hør det igjen: Han drev djevelen, vår anklager og frister, på flukt! *Han* har seiret! - Derfor skal Han være vår tilflukt!

Når du anklages av din synd - hva heter det da om Jesus? «Hvem av dere kan overbevise meg om synd?» (Joh. 8,48).

Han er uten synd, Han din stedfortreder - derfor skal Han være din tilflukt! Det er *Ham* Faderen peker på, og vitner om.

Har det vitnesbyrd begynt å tale i ditt hjerte? Små glimt av denne herlighet kanskje? Da smaker du *livet* - og ditt ansikt begynner å skinne. - Du har vært innfor Guds åsyn.

Vi leste også om Moses her, at hans ansikt skinte slik at israelittene så det, men Moses la et dekke over det.

Men hva sier apostelen Paulus, den nye pakts forkynner, om det? «Når da dødens tjeneste, den som med bokstaver var innhøgd på steiner, hadde en slik herlighet at Israels barn ikke tålte å se Moses' ansikt på grunn av glansen i hans ansikt, den som snart forsvant, hvor mye

herligere skal da ikke Åndens tjeneste være? For hadde fordømmelsens tjeneste sin herlighet, hvor mye rikere på herlighet må da rettferdighetens tjeneste være! For det som var herlig, har nå ingen herlighet i forhold til denne overveldende rike herlighet. For når det som svinner, var herlig, da må det som varer ved, være langt mer herlig. Da vi altså har et slikt håp, går vi frem med stor frimodighet. Vi gjør ikke som Moses, som la et dekke over ansiktet, for at Israels barn ikke skulle se slutten på det som svant. Men deres sinn er blitt forherdet. For helt til denne dag blir det samme dekke liggende når de leser den gamle pakt, og det blir ikke tatt bort. For det er bare i Kristus det blir fjernet. Helt til denne dag ligger et dekke over deres hjerte når Moses blir lest. Men når de omvender seg til Herren, blir dekket tatt bort. Men Herren er Ånden, og der Herrens Ånd er, der er frihet.» (2 Kor. 3,7-17).

Hørte du virkelig dette? - Vi gjør ikke som Moses, vi dekker ikke til. Men vi går frem med stor frimodighet, sier apostelen.

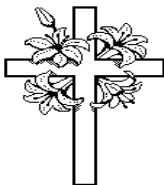
Har du lagt merke til hvor mange som gjerne vil kaste et dekke over evangeliet, så snart det begynner å skinne. Å nei, det må ikke bli så fritt, da vil jo mennesker bare fortsette å synde. Jeg spør deg: Taler evangeliet om frihet til å synde? - Hva har det med evangeliet å gjøre? - Evangeliet taler om soning for synd, forlatelse for synd.

Nei, problemet - deres problem - er at det er Moses som regjerer i deres hjerte og sinn, de har ikke sett herligheten i Jesu Kristi åsyn, som Skriften vitner om - og dette deres problem, det sprer de også til andre. - De tåler ikke skinnen fra evangeliet! «Men når de omvender seg til Herren, blir dekket tatt bort,» som vi leste. (v.16).

Men så lenge dekket ligger over deres eget hjerte, lyder det: Å, da la oss kaste et dekke over dette lyset, så folket ikke skal se det! - Det kan jo være farlig! Du ser, de er *bundet!* - Dette evangelium om Jesu Kristi sår og blod, om Guds nåde åpenbart og gitt oss i Jesus Kristus, er aldri blitt deres. Men, sier apostelen, «der Herrens Ånd er, der er frihet!» - «Til frihet har Kristus frigjort oss.» (Gal. 5,1).

De prøver å kombinere lov og evangelium, og hele deres «kristendom» blir en eneste stor lovgjerning.

Om dette prosjektet deres vitner Paulus i Galaterbrevet og sier: «- loven har ikke noe med troen å gjøre.» (Gal. 3,12). La nå Guds ord ha det alvor for deg, at du legger dine egne tanker til sides, og hører hva som faktisk forkynnes deg: - *Ikke noe!* - Overhodet *ingen-ting!* Hvor lever du?



**Her en kilde rinner,
Salig hver som finner
Kilden dyp og klar,
Skjult, men åpenbar.**

«Og lyset skinner i mørket.» (Joh. 1,5). Kan det tenkes noe mørkere sted på jord, enn menneskehjertet! - Be dette lyset inn, be det inn, så du kan se og bli frelst og fri - at du ikke må ligge fanget i den trelldom Moses fører et menneske inn i, når han blir oppfattet som en frelsesvei. Og om ikke Moses får tak i deg, og får utføre sin egentlige gjerning, nemlig å kle av deg alt det gode du trodde om deg selv, og stille deg frem i lyset, slik som du virkelig er - skjer ikke det, så ender du opp som en som blir mer og mer fornøyd med dine egne smuler og filler, og gjør den skjebnesvangre feil, å tro at Gud er like fornøyd - Han som har vitnet for deg, om *sin Sønn!*

Om du sitter her og ikke kjenner deg igjen i dette - at dekket er tatt bort og du får skue inn i og leve i den frihet som Jesus har kjøpt deg så dyrt, med sitt eget blod, så be om det, at du må få se at dette også gjelder deg! - Be om å få se herligheten i Jesu Kristi åsyn, og at ingen og ikke noe må få kaste et dekke over det for deg!

Den bønn vil du få svar på! Han betalte ikke en så dyr pris for din sjel, for så å holde det skjult for deg.



Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Vår hyrde Av Marius Giverholt



Herren er min hyrde, meg fattes intet. Salme 23,1

Hvilken salighet, å få være Jesu lille lam og bæres i Hans favn! Salig å få hvile hos Ham på de skjønne gressganger og ved de sakte rinnende vann.

Takk for at du fant meg, du gode hyrde, takk for at du lette etter meg i ørkenen - ja tok meg på dine skuldre med glede! Daglig nåde har du gitt meg, fred gjennom ditt blod, legedom i dine sår. Ja, alt, alt hva min sjel har behøvd her nede, har den rikelig mottatt av din hånd. Selv når jeg glemte deg og igjen ble dratt mot ørkenen, visste du råd og hentet meg tilbake med din tuktede hånd, jeg har intet manglet.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til retur-adressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets gironr.:** 9722 22 65588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org